

DRUHÉ PRIKÁZANIE

„Nevezmeš meno Pána, svojho Boha, nadarmo!“ (Ex 20, 7; Dt 5, 11). “

Druhé Božie prikázanie nás učí úcte k Bohu a k jeho menu. Ľudia majú rôzne predstavy Boha, často nepravdivé, deformované... preto, lebo vychádzajú len z ľudskej predstavy, nesprávnych informácií a svojej slabosti. Pán Ježiš hovorí: „Kto vidí mňa, vidí Otca“ (Jn 14,9) a „Verte mi, že ja som v Otcovi a Otec vo mne“ (Jn 14, 11). Ježiš nazýva Boha – Otcom a slovo Otec vyjadruje vzťah. Pojem otca pochopíme, keď zažijeme niekoho, kto je nám oporou, komu môžeme dôverovať, ku komu sme si prísť so svojimi starosťami. Kto vstúpi do vzťahu s Bohom, smie ho ako Ježiš nazvať Otcom. Ak vzťah k Bohu ako k Otcovi neprežívame, ľahko potom jeho meno vyslovíme povrchno, neúctivo alebo s posmechom.

MODLÍME SA S NAŠIMI DEŤMI

(Modlitba prehlbuje úctu k Bohu a k jeho menu.)

Pojem Boha u detí. U malého dieťaťa sa rozvíjanie pojmu Boha a vzťahu k nemu dosahuje cez vieru rodičov. Zo začiatku stačí, že dieťa prežíva náboženské zvyky a úkony v rodine. Tu získa prvé tušenie o Bohu. Neskôr rodičia začnú dieťaťu hovoriť o Bohu slovami: „Boh ťa má rád. Boh ťa pozná. Vie a počuje, keď k nemu hovoríme.“ „Boh stvoril svet. On dal jas Slnku, krásu prírode, schopnosť rásť, prinášať ovocie,... to všetko pre nás, lebo nás má rád.“ Upozornenie: rodičia nesmú používať Boha na posilnenie svojej autority („počkaj, Pán Boh ťa za to potrestá“ a pod.), spôsobovalo by to u detí deformovanie predstavy o Bohu.

Modlitba * je praktickým vyznaním viery v Boha * vedie nás k vďačnosti voči Bohu a oslave Boha * je našou odpoveďou na Božie pozvanie * učí nás žasnúť nad Božím dielom a jeho láskou k nám * modlitba má byť preniknutá dôverou a Ježišovým Duchom - „Otče, nech sa stane tvoja vôľa.“

Výchova k modlitbe. Dospelý v modlitbe vyjadruje svoju vieru i vzťah k Bohu a dieťa cez modlitbu postupne dozrieva k osobnému vzťahu s Bohom. Rodičia postupne zapájajú dieťa do modlitby. Od troch/štyroch rokov rozprávajú rodičia dieťaťu o Bohu a plánoch, ktoré má s ľuďmi, rozprávajú o Ježišovi. Modlitba sa tak stáva odpoveďou na Božie skutky: „Pane, ďakujem ti, že..., teším sa, že..., chválim ťa, lebo si ...“ a skoro sa k tomu naučí dodávať: „Nauč aj mňa..., daj nám...“. Najskôr sa dieťa prizerá modlitbe, potom opakuje po rodičoch jednoduché vety, neskôr sa rodičia s dieťaťom radia, za čo budú Bohu ďakovať, o čo prosiť, za čo odprosiť. K modlitbe nás môže povzbudiť rozprávanie o Bohu a tiež rôzne udalosti dňa. Deti potrebujú pravidelnosť, aby našli poriadok dňa a samy sa stali spoľahlivými. Deti majú rady opakovanie. Rannej a večernej modlitbe dáme miesto v čase vstávania a ukladania sa. Náboženský obraz alebo predmet pomáha pozornosti a stíšeni napr: kríž, svieca, adventný veniec, jasličky, obraz Panny Márie.

Forma modlitby. Dajme prednosť modlitbe vlastnými slovami dieťaťa, hocijako jednoducho a krátku ju deti vyjadria. Inokedy sa môžeme modliť spevom – piesňou. Témy modlitby sa môžu meniť podľa cirkevného roka a podľa zážitkov detí. Buďme kreatívni. Modlitby: Otče náš, Zdravas Mária, Sláva Otcu sa s deťmi predškolského veku modlíme spolu, ale nevyžadujeme, aby ich vedeli naspamäť. Keby sme ich nútili k dlhých modlitbám, mohli by sme im modlitbu znechutiť. Lepšie je dať im možnosť dobrovoľne sa zúčastniť a mať čas na ich modlitbu. Sedenie, státie, kľačanie, zložené ruky. Pre deti je prirodzené zapojiť do modlitby celé telo. Tichá modlitba nie je pre deti vhodná. Je dobré, ak má rodina nejaké stále miesto na modlitbu.

Obsah modlitby. Obsah modlitby má dôležitý vplyv na formovanie predstavy o Bohu. Môže obsahovať tieto myšlienky: * Pane, ty si tu. * Ty si pri nás a vedieš nás. * Ty nás poznáš. * Ty si môj priateľ. * Ty chceš, aby sme boli pri tebe. * Ty si náš Otec. * Lútosť môžeme vyjadriť: „Pane, prepáč, ..., pomôž, mi ...

Ťažkosti detskej modlitby

Ak sa dieťa odmietne modliť, nepoužívame násilie. Otázkami a pozorovaním sa snažíme zistiť prečo vzdoruje. Vhodné naliehanie je prípustné, lebo aj v náboženskej oblasti potrebujeme určitý poriadok. Dieťa môže prežiť sklamanie, že jeho prosba nebola vypočutá. Dôležité je usmernenie, že keď ho Boh hneď nevypočul, on vie, čo je pre nás najlepšie. Keď sú deti nepokojné, samopašné alebo sa vzájomne vyrušujú, pokúsime sa odstrániť príčinu. Ak sa ani potom nedarí, pomodlíme sa kratšie a poprosíme Boha o odpustenie. K sústredeniu deťom pomôže zamerať sa na určitú myšlienku, napr.: „Teraz myslíme na ..., predstavíme si, že pozeráme na...